

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobkyně: **E. CZ s. r. o.,**
se sídlem B., P.,
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Opletalova 25, Praha,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
se sídlem Masarykova 31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 2 000 Kč.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), změnil dva platební výměry Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) na

úrok z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty. První z nich ze dne 18. 9. 2014, čj. X, jenž se týká úroku z prodlení s úhradou daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 (dále jen „čj. X“), žalovaný změnil tak, že text výroku rozhodnutí „*který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 18. 9. 2014 ve výši 3 489,00 Kč, slovy tři tisíce čtyři sta osmdesát devět Kč. Rozdíl úroku z prodlení předepsaného celkem -99 574,00 Kč*“, nahradil zněním „*který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 18. 9. 2014 ve výši 4 534,00 Kč, slovy čtyři tisíce pět set třicet čtyři Kč. Rozdíl úroku z prodlení předepsaného celkem -98 529,00 Kč*“. Následuje nový výpočet úroku z prodlení v podobě tabulky, v níž je uvedeno datum splatnosti daně, doba úročení, výše úročené částky, procentní sazba, počet úročených dní a vypočtený úrok, včetně dílčích úroků. V ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí nezměněn.

2. Druhé rozhodnutí ze dne 18. 9. 2014, čj. X, které se týká úroku z prodlení ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2012 (dále jen „čj. X“), žalovaný změnil tak, že text výroku rozhodnutí „*který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 18. 9. 2014 ve výši 6 464,00 Kč, slovy šest tisíc šest set šedesát čtyři Kč*“, nahradil zněním „*který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 18. 9. 2014 ve výši 10 980,00 Kč, slovy deset tisíc devět set osmdesát Kč*“. Následoval nový výpočet úroku z prodlení v podobě tabulky, v níž bylo uvedeno datum splatnosti daně, doba úročení, výše úročené částky, procentní sazba, počet úročených dní a vypočtený úrok, včetně dílčích úroků. V ostatním zůstal výrok napadeného rozhodnutí nezměněn.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně v žalobě podané dne 5. 10. 2015 konstatovala, že věcný základ problému se nijak nezměnil oproti situaci, kdy bylo podáno odvolání. Napadla proto skrze rozhodnutí odvolacího orgánu platební výměry správce daně s tím, že žalovaný nesprávně vypořádal uplatněné odvolací námitky. Tvrdila, že v předmětném období daňová povinnost nevznikla, a proto není jasné, z čeho byl úrok z prodlení vypočítán. Tato daňová povinnost je předmětem jiného řízení, které dosud nebylo pravomocně ukončeno.
4. Žalobkyně dále namítla, že platební výměry jsou nepřezkoumatelné, neboť v nich nebylo jasné uvedeno, z jaké částky a jakým způsobem byl úrok vyměřen. Poukázala na to, že „jakési tabulky“ přiložené k platebním výměrům netvoří součást rozhodnutí, a proto pro ni nejsou závazné, což platí i pro správce daně. Vycházejí-li přesto výpočty z přiložených tabulek, žalobkyně tvrdila, že konečná suma neodpovídá reálnému úroku a že počet dní prodlení se liší od skutečnosti. V této souvislosti odkázala na § 252 odst. 2 daňového řádu. Z platebního výměru tak není evidentní, co, jak a z jakého důvodu má žalobce platit. Platební výměr navíc obsahuje tři rozdílné výše úroku z prodlení, aniž by byla uvedena bližší specifikace.
5. Závěrem žalobkyně poukázala na nezákonný postup správce daně, mimo jiné v rozporu s § 252 odst. 5 daňového řádu. Uvedla, že předmětem dalších řízení je i finanční částka, kterou omylem uhradila na již dříve vypořádanou daňovou povinnost. Poukázala na to, že záležitost je rovněž předmětem několika souvisejících řízení. Správce daně již vydal prohlášení o neoprávněném vymáhání ze dne 1. 9. 2014, čj. X, a v návaznosti na to též rozhodnutí o přiznání nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně ze dne 3. 9. 2014, čj. X, ve výši 29 031 Kč, doplněné poučením, že vykázaná částka úroku bude započtena na úhradu existujících nedoplatků na dani a příslušenství daně. Žalobkyně

však nebyla vyrozuměna o tom, jak bylo s částkou naloženo. Má za to, že tato částka by měla být užita na úhradu předmětného úroku, bude-li oprávněně vyměřen.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 11. 2015 uvedl, že se v napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem námitkám uplatněným v odvolání. Proto odkázal v plné míře na odůvodnění tohoto rozhodnutí, obsah správního spisu a omezil se pouze na stručné shrnutí podstatných okolností, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Namítl tedy, že platební výměry na úrok z prodlení obsahovaly všechny náležitosti dle § 102 odst. 1 daňového řádu, byly řádně odůvodněny, a proto je nelze považovat za nepřezkoumatelné. Ve výrokové části obou platebních výměrů byla uvedena celková výše úroku z prodlení. Ve výrokové části rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že „[v]ýpočet úroku z prodlení úhrady výše uvedených daňových povinností předepsaného celkem do 18. 9. 2014 je uveden na dalších stranách tohoto platebního výměru“, přičemž je běžnou správní praxí, že správce daně ve výroku takto odkáže na další strany rozhodnutí. Tabulky jsou součástí rozhodnutí, neboť záhlaví strany, kde je tabulka obsažena, je označeno číslem jednacím s uvedením, že jde právě o stranu 3 rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 12. 7. 2004, čj. X.
7. Žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že se vyměřená daň nelišila od daně tvrzené žalobkyní, nebylo možné se proti platebním výměrům odvolat a rozhodnutí byla v právní moci podle § 140 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 daňového řádu. Daňové povinnosti žalobkyně jsou nesporné, jelikož nebyly rozporovány a nejsou ani předmětem jiného přezkumu. Nedostatky daňového řízení byly v jeho průběhu napraveny na základě stížnosti žalobkyně ze dne 19. 9. 2014, čj. X, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela jasné, jakým způsobem bylo v posuzovaném řízení postupováno. Žalovaný dále uvedl, že úrok z prodlení byl vypočten podle § 252 odst. 1 a 2 daňového řádu a jeho postup, stejně jako postup správce daně, byl v souladu se zákonem.
8. Při jednání setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Soud ze správního spisu a z jeho doplnění k výzvě soudu ze dne 20. 11. 2017 zjistil následující informace relevantní pro rozhodnutí v dané věci. Žalobkyně tvrdila v řádném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 ze dne 24. 7. 2012, že jí vznikla daňová povinnost ve výši 892 944 Kč, načež jí správce daně vyměřil daň v totožné výši platebním výměrem ze dne 14. 8. 2012, čj. X.

Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2012 bylo povoleno posečkání s dosud neuhrazenou částí této daňové povinnosti ve výši 800 000 Kč do 31. 12. 2012. Následně rozhodnutím ze dne 7. 3. 2013 bylo povoleno posečkání s dosud neuhrazenou částí téže daňové povinnosti ve výši 33 922 Kč do 31. 12. 2013. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuhradila splatnou daň ve stanoveném termínu, byl jí předepsán úrok z prodlení úhrady daně platebním výměrem ze dne 21. 5. 2014, čj. X. Posléze správce daně žalobkyni vyrozuměl o zvýšení úroku z prodlení o 6 237 Kč platebním výměrem ze dne 26. 5. 2014, čj. X. V obou případech platební výměry obsahovaly tabulky s údaji, z nichž správce daně při výpočtu vycházel. Správce daně následně vydal platební výměr čj. X, jímž dříve předepsaný úrok z prodlení snížil o 99 574 Kč. Součástí výměru byla rovněž tabulka s údaji užitými při výpočtu, včetně částek dílčích úroků. Tento platební výměr žalobkyně napadla blanketním odvoláním ze dne 26. 9. 2014, jež doplnila podáním ze dne 20. 11. 2014, čj. X. Argumentaci obsaženou v tomto odvolání žalobkyně užila v totožném znění v projednávané žalobě.

12. Žalobkyně dále v řádném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2012 ze dne 20. 12. 2012 tvrdila, že daň činí 216 232 Kč, načež jí správce daně vyměřil daň v totožné výši platebním výměrem ze dne 19. 11. 2013, čj. X. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuhradila splatnou daň ve stanoveném termínu, byl jí předepsán úrok z prodlení platebním výměrem čj. X. Tento platební výměr žalobkyně napadla blanketním odvoláním ze dne 26. 9. 2014, jež doplnila podáním ze dne 20. 11. 2014. Argumentace obsažená v tomto odvolání je totožná s odvoláním proti platebnímu výměru čj. X a ve stejném znění byla užita také v žalobě v projednávané věci.
13. Z přípisu Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 2, který je v současnosti místně příslušným správcem daně žalobkyně, soud zjistil, že ani za jedno z výše uvedených zdaňovacích období nebylo vedeno žádné další vyměřovací či doměřovací řízení.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně, že jí vůbec nevznikla daňová povinnost, z níž byl předepsán úrok z prodlení.
15. Podle § 101 odst. 1 daňového řádu správce daně ukládá povinnosti nebo přiznává práva anebo prohlašuje práva a povinnosti stanovené zákonem rozhodnutím.

Podle § 139 odst. 1 daňového řádu daň lze vyměřit na základě daňového přiznání nebo vyúčtování, nebo z moci úřední. Podle § 139 odst. 2 daňového řádu podle výsledků vyměřovacího řízení správce daně vyměří daň, kterou předepíše do evidence daní.

Podle § 147 odst. 1 daňového řádu správce daně v nalézacím řízení stanoví daňovému subjektu daň rozhodnutím, které se označuje jako platební výměr, dodatečný platební výměr nebo hromadný předpisný seznam; tato rozhodnutí se neodůvodňují.

Podle § 140 odst. 1 daňového řádu neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu.

Podle § 140 odst. 2 daňového řádu se za den doručení platebního výměru daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně.

16. V daném případě žalobkyně podala řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 dne 24. 7. 2012 a za zdaňovací období listopad 2012 dne 20. 12. 2012. Na jejich základě správce daně vyměřil daň ve stejné výši, jakou tvrdila sama žalobkyně. Postupoval tedy v souladu s § 147 odst. 1 ve spojení s § 140 odst. 1, 2 daňového řádu. Rozhodnutí bylo vůči žalobkyni účinné ke dni oznámení podle § 101 odst. 5 daňového řádu.

17. Podle § 140 odst. 4 neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru, kterým je tato daň stanovena, odvolat; to neplatí, pokud byl platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení.

Podle § 103 odst. 1 daňového řádu je rozhodnutí, které je účinné a proti kterému se nelze odvolat, v právní moci.

18. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobkyně, že v předmětných zdaňovacích obdobích daňová povinnost nevznikla. Nejenže daňová povinnost v souladu se zákonem vznikla, dokonce vznikla ve výši, kterou sama žalobkyně tvrdila v řádných daňových přiznáních. K tvrzení žalobkyně, že je samotná daňová povinnost sporná a předmětem jiného přezkumu, který doposud nebyl pravomocně ukončen, soud uvádí, že ze správního spisu ani z vyjádření Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 30. 11. 2017 neplyne, že by tomu tak bylo. Stejně tak ani před zdejším soudem není vedeno žádné řízení, jehož předmětem by byla daňová povinnost žalobkyně na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen a listopad 2012. Soud se tedy ztotožnil s tvrzením žalovaného, že daňové povinnosti, na jejichž základě došlo k vyměření úroků z prodlení, vznikly a existují (resp. již byly uhrazeny). Žalobní bod je nedůvodný.

19. Soud má rovněž za nedůvodnou námitku žalobkyně, že platební výměry na úrok z prodlení jsou nepřezkoumatelné, neboť v nich nebylo jasně uvedeno, z jaké částky a jakým způsobem byl úrok vyměřen.

20. Podle § 101 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o DPH“), je plátce povinen do 25 dnů po skončení zdaňovacího období podat daňové přiznání na tiskopisu předepsaném Ministerstvem financí, a to i v případě, že mu nevznikla daňová povinnost, pokud zákon nestanoví jinak. Tuto lhůtu nelze prodloužit. Vlastní daňová povinnost je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání.

Podle § 135 odst. 3 daňového řádu je daň splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení.

Podle § 252 odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.

Podle § 252 odst. 2 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den

splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.

21. Ačkoliv úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona a rozhodnutí o něm má toliko deklaratorní charakter, účinky vůči daňovému subjektu se projeví až řádným oznámením tohoto platebního výměru. Správce daně v souladu s § 252 odst. 6 daňového řádu vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroků z prodlení platebními výměry, které byly přezkoumány napadeným rozhodnutím. Platební výměry musí stejně jako jiná daňová rozhodnutí splňovat náležitosti podle § 102 odst. 1 daňového řádu. Musí z nich být patrné, za jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán, jakož i jeho výše. Žalobkyně namítla, že tabulka, v níž jsou odpovídající údaje obsaženy, není součástí rozhodnutí. V takovém případě by platební výměr nesplňoval výše uvedené náležitosti, a proto se soud nejprve zabýval touto otázkou. Oba platební výměry na úrok z prodlení (čj. X, čj. X) ve výroku bezprostředně po uvedení souhrnné výše úroku z prodlení odkazují ohledně jeho výpočtu na další strany rozhodnutí, přičemž tabulky s výpočty se shodně nacházejí na stranách 3, v jejichž záhlavích je uvedeno číslo jednací a strana (číslo strany přitom navazuje na text vlastního platebního výměru). Z platebních výměrů jako celku je tedy patrné, že tabulky obsahující výpočet úroku z prodlení jsou jejich součástí. Jako podpůrný argument pro tento závěr lze přijmout odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 12. 7. 2004, čj. X, byť jsou skutkové okolnosti i právní úprava odlišné. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že pokud výrok platebního výměru obsahuje výslovný odkaz na určitý list, který je součástí rozhodnutí, pak údaje uvedené na tomto listu jsou součástí výroku platebního výměru. Soud dodává, že takto rozvržené rozhodnutí není nikterak výjimečné, naopak jde o zavedenou praxi finanční správy. V nyní posuzované věci byl nadto výrok obou platebních výměrů správce daně změněn a tabulka se správnými údaji o výši úroku z prodlení je bez jakýchkoliv pochybností součástí výroku rozhodnutí žalovaného. To jen dokládá již výše uvedené konstatování, že žaloba pohříchu přebírá bez jakýchkoliv úprav text doplnění odvolání, aniž by v ní žalobkyně reagovala na změny, k nimž došlo v odvolacím řízení (v dané věci jde o významnou formální změnu spočívající v začlenění tabulky obsahující výpočet dílčích částek úroku z prodlení přímo do výroku rozhodnutí).
22. Námitka žalobkyně, že z platebního výměru není zřejmé, co, jak a z jakého důvodu má platit, není důvodná. Jak z tabulek platebních výměrů čj. X a čj. X, tak z jejich nových znění v napadeném rozhodnutí žalovaného je zřejmé, za jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán, jakož i jeho výše. V prvním sloupci tabulky je uvedeno „Daň splatná ke dni“ a na dalším řádku „Úročeno do dne“. Tyto řádky jsou rozdílně odsazeny, čemuž odpovídá odsazení dat, do nichž byla konkrétní částka úročena, v dalších řádcích tohoto sloupce. V dalších sloupcích je uvedena úročená částka, procentní sazba určená v souladu s § 252 odst. 2 daňového řádu (včetně návodné informace za lomítkem značící, že úrok je třeba počítat za každý jeden den), následuje počet úročených dní a vypočtený úrok včetně dílčího úroku, opět s odsazením v záhlaví sloupce, čemuž odpovídá i odsazení uvedených částek. Vypovídací hodnotu zvyšují i poznámky uvedené pod tabulkami týkající se období posečkání daně. Jinými slovy, uvedené tabulky přehledně uvádějí všechny potřebné údaje k tomu, aby i osoba bez zvláštní účetní kvalifikace mohla dojít k celkové částce úroku.
23. Z výroku rozhodnutí žalovaného lze ve vztahu k daňové povinnosti za zdaňovací období červen 2012 zjistit, kdy a v jaké výši byly provedeny jednotlivé dílčí úhrady

daně. Za dobu od 26. 7. do 30. 12. 2012 úrok z prodlení nevznikal, neboť bylo povoleno posečkání. První dílčí úrok z prodlení se tak vztahuje až k platbě částky 92 025 Kč ze dne 29. 1. 2013. Jde o úrok z prodlení za dobu od 31. 12. 2012 do 29. 1. 2013, tedy za 30 dnů prodlení. Druhý dílčí úrok z prodlení se vztahuje k platbě částky 100 000 Kč ze dne 26. 2. 2013, a to za dobu od 31. 12. 2012 do 26. 2. 2013 (58 dní prodlení). Třetí dílčí úrok z prodlení se týká platby částky 8 398 Kč ze dne 27. 2. 2013, úrok byl stanoven za 59 dní prodlení od 31. 12. 2012 do 27. 2. 2013. Čtvrtý dílčí úrok z prodlení se týká platby částky 33 922 Kč ze dne 21. 3. 2014, kterou byla daňová povinnost za zdaňovací období červen 2012 zcela uhrazena. K této částce se vztahuje nejen první povolení posečkání úhrady daně do 31. 12. 2012, nýbrž i navazující povolení posečkání úhrady daně do 31. 12. 2013. Úrok z prodlení tak byl stanoven jen za dobu od 1. 1. do 21. 3. 2014 (80 dnů prodlení).

24. Pokud jde o daňovou povinnost za zdaňovací období listopad 2012, z výroku rozhodnutí žalovaného plyne, že správce daně povolil posečkání s úhradou daně ve výši 110 692 Kč do 31. 12. 2013. V době povoleného posečkání byla provedena úhrada ve výši 50 604 Kč (dne 27. 5. 2013) a ve výši 54 936 (dne 25. 6. 2013), které byly započteny na neposečkanou část daňové povinnosti. Z výpočtové tabulky plyne, že splatnost této části daně nastala 27. 12. 2012 a úrok z prodlení byl počítán až do 27. 5. 2013 (144 dnů), resp. 25. 6. 2013 (173 dnů). Pokud jde o úhradu posečkané části daňové povinnosti, ta byla provedena až dne 16. 4. 2014, úrok z prodlení nevznikal s ohledem na povolené posečkání do 31. 12. 2013 a byl stanoven do 16. 4. 2014 (za 106 dnů prodlení).
25. Pokud přesto žalobkyně, obchodní společnost, měla pochybnosti o tom, jak správce daně postupoval při výpočtu úroků z prodlení a z jakých vstupních údajů vycházel, žalovaný vše vyčerpávajícím způsobem vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odkázal přitom na relevantní historii předchozích rozhodnutí adresovaných žalobkyni včetně uvedení čísel jednacích. K námitce žalobkyně soud dodává, že mimo jiné z nich také vyplývá, proč jsou v platebních výměrech uvedeny tři úroky z prodlení (již sdělený, nový a rozdílový). Soud z obsahu správního spisu zjistil, že tvrzení žalovaného plně odpovídá skutečnosti, přičemž žalobkyně disponovala podklady, z nichž bylo možné zmíněné závěry vyvodit. Žalobkyně však vysvětlení žalovaného v napadeném rozhodnutí vůbec nevzala v potaz a žalobou obsahující žalobní námitku identického znění jako odvolání proti platebním výměřům se obrátila na soud. Soud má proto za to, že žalobní bod je nedůvodný.
26. Žalobkyně dále nesouhlasila s platebním výměrem, neboť konečná suma neodpovídá reálnému úroku a počtu dnů prodlení, přičemž pouze odkázala na § 252 odst. 2 daňového řádu s úryvkem jeho znění („počínaje pátým dnem“), aniž by vyložila, v čem a z jakého důvodu spatřuje nesprávnost či navrhla jakoukoliv korekci. Soud k tomu uvádí, že takto formulovaná námitka je značně obecná a v části, v níž žalobkyně uvádí, že konečná suma neodpovídá reálnému úroku, se jí soud nemohl zabývat, neboť není zřejmé, jaké skutkové závěry či právní posouzení by měl přezkoumat (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. X). Z odkazu na § 252 odst. 2 daňového řádu a akcentu na část tohoto ustanovení („počínaje pátým dnem“) soud dovodil, že žalobkyně se domnívá, že žalovaný při výpočtu výše úroku z prodlení nerespektoval, že úrok z prodlení vzniká až pátým dnem prodlení s úhradou daně. K tomu soud uvádí, že podle § 101 odst. 1 zákona o DPH ve spojení s § 33 odst. 4 daňového řádu připadl poslední den lhůty pro podání řádného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za

zdaňovací období červen 2012 na 25. 7. 2012 a za zdaňovací období listopad 2012 na 27. 12. 2012. Daňové povinnosti se tak staly splatnými dne 25. 7. 2012 a 27. 12. 2012. Prodlení s úhradou daně nastalo podle § 252 odst. 1 daňového řádu následující den po splatnosti daně. Povolení posečkání s úhradou daně dle § 156 daňového řádu neodkládá splatnost daňové povinnosti, pouze sistuje vykonatelnost rozhodnutí o stanovení daně [tedy tu vlastnost rozhodnutí, která umožňuje, aby povinnost stanovená rozhodnutím byla vymožena veřejnou mocí i proti vůli daňového subjektu, viz § 181 odst. 2 písm. c) daňového řádu]. Ani z § 157 odst. 1 daňového řádu, podle něhož po dobu povoleného posečkání nevzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení, neplyne, že by se povolením posečkání cokoliv měnilo na datu splatnosti daně a na tom, že je daňový dlužník v prodlení s úhradou daně.

27. Právě uvedené ve vztahu k úroku z prodlení, jenž se týká daňové povinnosti za zdaňovací období červen 2012, znamená, že pátým pracovním dnem po splatnosti daně byl 1. 8. 2012. Jelikož se toto období kryje s obdobím, kdy bylo povoleno posečkání daně, vzniká s ohledem na § 252 odst. 2 ve spojení s § 157 odst. 1 daňového řádu povinnost zaplatit úrok z prodlení až ode dne následujícího po dni, kdy uplynula lhůta posečkání daně, tedy od 31. 12. 2012. Právě z tohoto závěru žalovaný evidentně vycházel (viz počet dnů prodlení v tabulce uvedené ve výroku rozhodnutí žalovaného). Pokud jde o daňovou povinnost za zdaňovací období listopad 2012, je pátým pracovním dnem po splatnosti daně 4. 1. 2013. Od tohoto dne je žalobkyně povinna zaplatit úrok z prodlení z té části daňové povinnosti, která nebyla posečkána. Žalovaný i v tomto případě postupoval správně, neboť u úhrady ze dne 27. 5. 2013 v tabulce uvedl, že úrok z prodlení je stanoven za 144 dní prodlení, což odpovídá počtu dnů v období od 4. 1. do 27. 5. 2013. Druhá úhrada byla provedena dne 25. 6. 2013, časový interval od 4. 1. do 25. 6. 2013 zahrnuje 173 dnů, což opět odpovídá počtu úročených dnů uvedenému v tabulce. U posečkané části daně je prvním úročeným dnem den následující po posledním dni posečkání, tj. 1. 1. 2014, posečkaná část daně byla uhrazena dne 16. 4. 2014, žalovaný tak správně úročil 106 dnů prodlení (od 1. 1. do 16. 4. 2014).
28. Žalobkyně dále zmínila, že správce daně postupoval v rozporu s § 252 odst. 5 daňového řádu v souvislosti s blíže neurčenou částkou zaplacenou „omylem“ třetí osobou. Celá záležitost je předmětem jiných řízení, nicméně již bylo vydáno prohlášení neoprávněného vymáhání a v návaznosti na to rozhodnutí o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně ve výši 29 031 Kč. Žalobkyně byla poučena, že tento úrok bude započten na úhradu existujících nedoplatků na dani a příslušenství daně. Žalobkyni však není známo, jak s ním bylo naloženo, domnívá se, že by měl být použit na úhradu předmětného úroku z prodlení. K tomu soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedl (odst. 37 a 38), jak bylo s úrokem z neoprávněného jednání správce daně ve výši 29 031 Kč naloženo (úhrada nedoplatků za zdaňovací období červen 2013, červenec 2013 a 2. čtvrtletí 2014). Je tedy zřejmé, že na úrok z prodlení týkající se daně za zdaňovací období červen 2012 a listopad 2012 nebylo použito nic. Žalobce v žalobě žádné konkrétní výtky zpochybňující převedení přeplatku žalobkyně na úhradu konkrétních daňových nedoplatků nevznesl. Není na soudu, aby za žalobkyni domýšlel důvody, pro které by mohlo být napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. X). Naprosto obecně a jakkoliv blíže nevyargumentované sdělení žalobkyně, že přeplatek (úrok z neoprávněného jednání správce daně) měl být použit na úhradu úroků z prodlení, které jsou předmětem přezkoumávaného rozhodnutí, není způsobilé vyvolat

takovou formu přezkumu zákonnosti postupu správce daně při placení daní, jejíž podstatou by byla kontrola správnosti evidence jednotlivých dílčích úhrad na daňové povinnosti žalobkyně, aby byl vyvrácen i jen stín pochybnosti, zda bylo se zmíněným přeplatkem naloženo v souladu s pravidly pro placení daní a nakládání s přeplatkem. Takto obecná námitka nemůže vést k tomu, aby soud suploval úkol účetního žalobkyně a provedl jakýsi audit evidence daňových povinností žalobkyně a jejích úhrad. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
31. Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobkyni vznikla v tomto řízení poplatková povinnost v souhrnné výši 5 000 Kč (poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dvakrát poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě po 1 000 Kč), žalobkyně však uhradila na soudních poplatcích celkem 7 000 Kč. Soud proto rozhodl podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení přeplatku ve výši 2 000 Kč žalobkyni. Přeplatek bude vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. března 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.